

21 Απριλίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΝΙΚΟΣ Σ. ΣΙΑΚΟΛΑΣ,

Εφeseίων-Εναγόμενος,

v.

FEDERAL BANK OF LEBANON (SAL),

*Εφεσίβλητων-Εναγόντων.**(Πολιτική Έφεση Αρ. 7804.)*

Ανταπαίτηση — Αίτηση για αποκλεισμό ανταπαίτησης δυνάμει της Δ.21, Θ.10 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας — Απαίτηση για εκτέλεση υποχρεώσεων δυνάμει εγγυητικής συμφωνίας — Ανταπαίτηση για αποζημιώσεις για δυσφήμιση — Κατά πόσο έπρεπε να αποκλεισθεί με βάση τις πιο πάνω πρόνοιες των Θεσμών.

5

Η εφεσίβλητη με αγωγή της εναντίον του εφεσεύοντα αξίωσε ποσά εκατοντάδων χιλιάδων δολλαρίων δυνάμει εγγυητικής συμφωνίας αναφορικά με τις υποχρεώσεις δύο εταιρειών στις οποίες ο εφεσεύων είχε σημαντικό συμφέρον και ποσοστό συμμετοχής στο μετοχικό τους κεφάλαιο, σχετικά με την μεταφορά ποσότητας ταιμέντου στη Νιγηρία. Στην υπεράσπισή του ο εφεσεύων ισχυρίσθηκε ότι η εγγυητική συμφωνία είχε καταστεί ανενεργή λόγω πράξεων ή παραλείψεων της εφεσίβλητης, και με ανταπαίτηση του αξίωσε αποζημιώσεις για δυσφήμιση από την εφεσίβλητη που προκάλεσε και την ακύρωση από τις Νιγηριανές αρχές των συμφωνιών με τις πρωτοφιλέτιδες εταιρείες. Ο μόνος συσχετισμός της ισχυριζόμενης δυσφήμισης με την Κύπρο ήταν ότι η σχετική δυσφημιστική επιστολή είχε δακτυλογραφηθεί στην Κύπρο. Κατά τα άλλα η ισχυριζόμενη δυσφήμιση είχε λάβει χώρα στην Νιγηρία. Με αίτησή της δυνάμει της Δ.21, Θ.10 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας η εφεσίβλητη ζήτησε τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης από την εκδίκαση της απαίτησης στην αγωγή. Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχθηκε την αίτηση και διέταξε τον διαχωρισμό της ανταπαίτησης από την αγωγή.

10

15

20

Αποφασίσθηκε ότι:

25

(α) Το κυριαρχικό στοιχείο στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου είναι το πρόσφορο της εκδίκασης της ανταπαίτησης συγχρόνως με την αγωγή και η πιθανότητα πρόκλησης δυσχέρειας στον ενάγοντα από αυτό το ενδεχόμενο. Παρόλο που η συνάφεια των επίδικων θεμάτων της ανταπαίτησης με εκείνα της αγωγής δεν αποτελεί προϋπόθεση για την έγερση ανταπαίτησης, η

30

- 5 πιθανότητα πρόκλησης δυσχέρειας στον ενάγοντα από την συνεκδίκαση της ανταπαίτησης, λόγω της ασυνάφειας των επίδικων θεμάτων και ιδίως το ενδεχόμενο σημαντικής καθυστέρησης στην εκδίκαση της αγωγής, συνιστά λόγο για τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης.

- 10 (β) Στην προκειμένη περίπτωση δεν διαπιστώθηκε οποιοδήποτε σφάλμα στην προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς τα κριτήρια που διέπουν την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας. Η πιθανότητα καθυστέρησης στην εκδίκαση της αγωγής λόγω της ανταπαίτησης ήταν μεγάλη και για αυτό δεν είχε τεκμηριωθεί λόγος που να δικαιολογούσε την επέμβαση του Εφετείου.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- 15 *Gray v. Webb [1882] 21 Ch. D. 802.*
- Said Galip v. Umit Suleyman (1963) 2 C.L.R. 129.*
- Pilavachi & Co Ltd v. International Chemical Company Ltd (1965) 1 C.L.R. 97.*
- South African Republic v. La Compagnie Franco-Belge Du Chemin de fer du Nord [1898] 1 Ch. D 190.*
- 20 *Factories Insurance Company (Limited) v. Anglo-Scottish General Commercial Insurance Company Limited (1913) T.L.R., Vol. XXIX 312.*
- Lord Kinnaird v. Field [1905] 2 Ch.D 361.*
- Fendall v. O'Connell [1885] T.L.R. 538.*
- 25 *Safarino Shoes Industry & Trading Co Ltd v. Βιομηχανίας Υποδημάτων Ε. Σταυρινού Λτδ (1991) 1 Α.Α.Δ. 1059.*
- Re Pelmako Development Limited (1991) 1 Α.Α.Δ. 246.*
- Αρέστη v. Ηλία (1991) 1 Α.Α.Δ. 984.*

Έφεση.

- 30 Έφεση από τον εναγόμενο κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Δημητρίου, Προσ. Π.Ε.Δ. και Φωτίου, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 11 Ιανουαρίου, 1989 (Αρ. Αγωγής 747/86) με την οποία η ανταπαίτησή του για αποζημιώσεις για δυσφήμιση αποκλείστηκε από την

εκδίκαση της απαίτησης που αφορούσε εκτέλεση υποχρεώσεων δυνάμει εγγυητικής συμφωνίας.

Γ. Κακογιάννης και Μ. Κουκκίδου (Δ/νις) για τον εφεσείοντα.

Κ. Μιχαηλίδης και Ρ. Μιχαηλίδης, για τους εφεσίβλητους. 5

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Οι εφεσίβλητοι, Federal Bank of Lebanon 10
(SAL), είναι τραπεζικός οργανισμός με έδρα το Λίβανο. Ο
εφεσείων, Νίκος Σιακόλας, είναι Κύπριος επιχειρηματίας
η εμπορική δραστηριότητα του οποίου επεκτείνεται και
στο εξωτερικό. Οι εφεσίβλητοι ενήγαγαν τον εφεσείοντα 15
για την αθέτηση προσωπικής εγγύησης που παρείχε για
την εκπλήρωση των υποχρεώσεων δυο ξένων εταιρειών
τις οποίες αντιπροσώπευε, στην εμπορική επιτυχία των
οποίων είχε μεγάλο προσωπικό συμφέρον. Οι εταιρείες
αυτές είναι η WORLD TIDE SHIPPING CORPORATION 20
και η HELLAS EUROTRADE LTD, το μετοχικό κεφάλαιο
της οποίας ανήκει κατά 40% στον εφεσείοντα. Οι δύο
εταιρείες ανέλαβαν σε συνεργασία την προμήθεια 240 με-
τρικών τόνων τσιμέντου στην κυβέρνηση της Νιγηρίας
έναντι μεγάλου χρηματικού ανταλλάγματος. Οι εφεσίβλη- 25
τοι παρέιχαν τραπεζικές διευκολύνσεις για χρηματοδότη-
ση καθώς και ομόλογο για την εκτέλεση του συμβολαίου
(performance bond) έναντι χρηματικών ανταλλαγμάτων τα
οποία καθορίζονται σε γραπτή σύμβαση που καταρτίστηκε
στο Λίβανο. Προϋπόθεση για την παροχή των τραπεζικών 30
διευκολύνσεων και χρηματοδότησης αποτέλεσε η συμφω-
νία του εφεσείοντα για την παροχή προσωπικής εγγύησης
για την εκτέλεση των συμβατικών υποχρεώσεων των πρω-
τοφειλετών. Η παράλειψη εκπλήρωσης των συμβατικών
υποχρεώσεων που ανέλαβε ο εφεσείων ως εγγυητής αποτε- 35
λεί το αντικείμενο της αγωγής των εφεσίβλητων. Σύμφω-

να με την έκθεση απαιτήσεως, η σύμβαση διεπόταν από το λιβανικό δίκαιο βάσει του οποίου στοιχειοθετείται και η απαίτηση των εφεσιβλήτων η οποία συμποσούται σε εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια.

- 5 Ο εφεσείων αμφισβήτησε την απαίτηση και με την υπεράσπιση του υποστήριξε ότι η εγγυητική συμφωνία ατόνισε ή κατέστη ανενεργός λόγω πράξεων και ενεργειών των εφεσιβλήτων. Η υπεράσπιση συνοδεύεται και με ανταπαίτηση με την οποία εγείρεται απαίτηση για αποζημιώσεις
- 10 για δυσφήμιση του εφεσείοντα από τους εφεσιβλήτους που προκάλεσε και την ακύρωση από τις αρχές της Νιγηρίας συμφωνιών με τις πρωτοφειλέτιδες εταιρείες προς μεγάλη ζημία των συμφερόντων του εφεσείοντα. Ο μόνος συσχετισμός της δυσφημιστικής επιστολής με την Κύπρο πηγάζει
- 15 από τον ισχυρισμό ότι δακτυλογραφήθηκε στην Κύπρο και το περιεχόμενο της περιήλθε σε γνώση των δακτυλογράφων. Κατά τα άλλα η δυσφήμιση επέδρασε στη Νιγηρία όπου πλήγηκαν και τα συμφέροντα των ξένων εταιρειών στις οποίες ο εφεσείων είχε συμφέρον.

- 20 Οι εφεσιβλήτοι αποτάθηκαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο για τη διαγραφή ή αποκλεισμό της ανταπαίτησης από τη δίκη της αγωγής. Η αίτηση στηρίχθηκε κατά κύριο λόγο στις πρόνοιες της Δ.21 Θ.10 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Οι εφεσιβλήτοι αντέστησαν στην αίτηση και υπο
- 25 στήριξαν ότι δε συντρέχουν λόγοι για τη διαγραφή ή αποκλεισμό της ανταπαίτησης ως θέματος της δίκης η οποία τροχοδρομήθηκε με την αγωγή των εφεσιβλήτων. Η Δ.21 Θ.10 προβλέπει:-

- 30 "10. Where a defendant sets up a counterclaim, if the plaintiff, or any other person made a party to it, contends that the claim thereby raised ought not to be disposed of by way of counterclaim, but in an independent action, the Court or a Judge may at any time order that such counterclaim be excluded."

- 35 Σε ελληνική μετάφραση:-

"10. Όπου ο εναγόμενος εγείρει ανταπαίτηση, εάν ο ενάγων, ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο το οποίο κατέστη διάδικος, ισχυρίζεται ότι η απαίτηση η οποία εγείρεται με την ανταπαίτηση δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί μέσο ανταπαίτησεως, αλλά με ανεξάρτητη αγωγή, 5 το δικαστήριο ή ο Δικαστής ο οποίος επιλαμβάνεται του αιτήματος μπορεί σε οποιοδήποτε στάδιο να διατάξει η ανταπαίτηση να αποκλειστεί."

Προκύπτει από το κείμενο της Δ.21 Θ.10 ότι παρέχεται 10 διακριτική ευχέρεια στο δικαστήριο να αποκλείσει τη συνεκδίκαση της ανταπαίτησης με την αγωγή εφόσον τούτο κρίνεται πρέπον. Η υπό εξέταση δικονομική διάταξη δεν καθορίζει τα κριτήρια τα οποία διέπουν την άσκηση της διακριτικής εξουσίας του δικαστηρίου. Εξυπακουείται από 15 τη φύση του κανόνα και του σκοπού που αποβλέπει να εξυπηρετήσει ότι η εξουσία του δικαστηρίου είναι συνυφασμένη με την καλή απονομή της δικαιοσύνης που στην προκείμενη περίπτωση συναρτάται άμεσα με την απρόσκοπτη κατά το δυνατό διεκπεραίωση της δίκης. Η αγγλική νομολογία, ερμηνευτική των αντίστοιχων αγγλικών δικονομικών προνοιών στις οποίες η Δ.21 Θ.10 είναι 20 προσαρμοσμένη, αναγνωρίζει ευρεία διακριτική ευχέρεια στο δικαστήριο να αποκλείσει ανταπαίτηση οποτεδήποτε κρίνεται ότι η συνεκδίκαση της με την αγωγή δεν είναι πρόσφορος (expedient) ή θα προκαλέσει δυσχέρεια 25 (inconvenience) στη διεκδίκαση των δικαιωμάτων του ενάγοντος. Ενδεχόμενο πρόκλησης σημαντικής καθυστέρησης στην εκδίκαση της αγωγής συνιστά δυσχέρεια που παρέχει έρεισμα για τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης. (*Gray v. Webb* [1882] 21 Ch.D., 802). Ανάλογες θέσεις υιοθετήθη- 30 καν και από το Ανώτατο Δικαστήριο αναφορικά με την ερμηνεία και εφαρμογή της Δ.21 Θ.10 στην *Said Galip v. Umit Suleyman* (1963) 2 C.L.R., 129. Στην υπόθεση εκείνη το Ανώτατο Δικαστήριο διέταξε τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης σε αγωγή για την οφειλή χρέους βάσει ομολόγου 35 παρά την συγγενικότητα του θέματος της ανταπαίτησης με την απαίτηση, που επίσης συνίστατο στη διεκδίκαση οφειλής βάσει ομολόγου για ισάξιο ποσό, ενόψει της καθυστέρησης στην εκδίκαση της αγωγής που θα προκαλείτο από

5 τον χρόνο που θα απαιτείτο για την επίλυση νομικών θεμάτων που εγείρονταν από την ανταπαίτηση. (Συνταγματικότητα νόμου και ενδεχόμενο παραπομπής του θέματος στο Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο για επίλυση βάσει του άρθρου 144). Διαφαίνεται από την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ότι κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας συνεκτιμούνται όλα τα σχετικά γεγονότα τα οποία τείνουν να διαμορφώσουν και προδιαγράφουν το πλαίσιο της δίκης σε συνάρτηση με τα χρονικά όρια για 10 την επίλυση τους. Καθοδηγητική επίσης είναι η απόφαση του Εφετείου στην *Pilavachi & Co. Ltd. v. International Chemical Company Ltd.* (1965) 1 C.L.R. 97, ιδιαίτερα σε σχέση με την ευχέρεια αποκλεισμού ανταπαίτησης η οποία βασίζεται σε αστικό αδίκημα το οποίο διαπράχθηκε στο 15 εξωτερικό.

Μετά από αξιολόγηση των εκατέρωθεν θέσεων και καθοδηγούμενο από τις πρόνοιες της Δ.21 Θ.10 και των νομολογιακών αρχών οι οποίες φωτίζουν την ερμηνεία και εφαρμογή τους, το πρωτόδικο δικαστήριο αποφάσισε ότι 20 ενδείκνυται ο αποκλεισμός της ανταπαίτησης και διέταξε το διαχωρισμό της από την αγωγή. Στην απόφαση γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στην *South African Republic v. La Compagnie Franco-Belge Du Chemin de fer du Nord* [1898] 1 Ch.D., 190, λόγω της συνάφειας της ανταπαίτησης που 25 αποκλείστηκε στην υπόθεση εκείνη με την ανταπαίτηση στην προκείμενη υπόθεση. Το δικαστήριο απέκλεισε την ανταπαίτηση για δυσφήμιση για το λόγο ότι δεν ήταν πρόσφορη η συνεκδίκαση της με την αγωγή.

30 Ο κ. Κακογιάννης υπέβαλε ότι η υπόθεση εκείνη διακρίνεται λόγω της ιδιότητας των εναγόντων, η κυβέρνηση κυρίαρχου κράτους, η οποία με την προσφυγή της στο δικαστήριο δεν έπρεπε να θεωρηθεί ότι είχε αποποιηθεί το δικαίωμα να μην υποταγεί στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου στην ανταπαίτηση. Όμως η απόφαση του δικαστηρίου 35 δε συναρτάται με οποιοδήποτε άμεσο τρόπο με την ιδιότητα των εναγόντων άλλα με την πρόσφορη διεξαγωγή της δίκης. Στη μεταγενέστερη απόφαση *Factories Insurance Company (Limited) v. Anglo-Scottish General Commercial*

Insurance Company (Limited) [1913] T.L.R., Vol. XXIX, 312, το Αγγλικό Εφετείο απέρριψε έφεση εναντίον απόφασης για τον αποκλεισμό ανταπαίτησης που ηγέρθη σε αγωγή αλλοδαπών εναγόντων που αποκλείστηκε λόγω της δυσχέρειας που θα προκαλούσε στην εκδίκαση της αγωγής. Το γεγονός ότι οι ενάγοντες ήταν ξένη εταιρεία και η έγερση ανεξάρτητης αγωγής εναντίον τους στο Ηνωμένο Βασίλειο θα ήταν δυσχερής ή αδύνατη δεν αναιρούσε ούτε μετέβαλλε τις αρχές ή το πλαίσιο εφαρμογής των σχετικών δικονομικών διατάξεων που καθιστούν την ευχερή διεξαγωγή της δίκης τον βασικό άξονα για την άσκηση των εξουσιών του δικαστηρίου να αποκλείσουν την ανταπαίτηση από την εκδίκαση της αγωγής.

Ο κ. Κακογιάννης εισηγήθηκε ότι οι πιο πάνω αποφάσεις δε θεμελιώνουν ανελαστικό κανόνα που επιβάλλει τον αποκλεισμό ανταπαίτησης για δυσφήμιση από τη δίκη αγωγής με την οποία διεκδικούνται συμβατικά δικαιώματα. Αντίθετα, η υπόθεση *Lord Kinnaird v. Field* [1905] 2 Ch.D. 361, υποστηρίζει, όπως υπέβαλε, ότι ανταπαίτηση για λίβελλο μπορεί να συνεχδικαστεί με αγωγή που έχει ως αντικείμενο απαίτηση διαφορετικής φύσης. Το θέμα που εξετάστηκε και αντιμετωπίστηκε στην *Lord Kinnaird* (ανωτέρω) ήταν κατά πόσο ανταπαίτηση σε αγωγή, το επίδικο θέμα της οποίας αναγόταν στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου της Καγκελαρίας (Chancery), δικαιολογούσε τη μεταφορά της υπόθεσης στο Τμήμα Βασιλικής Δικαιοδοσίας (King's Bench Division) το οποίο κατά κανόνα επιλαμβάνεται υποθέσεων για δυσφήμιση.

Στο επίκεντρο των εισηγήσεων του εφεσεύοντα έγκειται η θέση ότι η ανταπαίτηση αποτελεί θεμιτό μέρος της διαδικασίας η οποία εγείρεται με την αγωγή και ότι κατά κανόνα εξυπηρετούνται τα συμφέροντα της δικαιοσύνης με την εκδίκαση κατά τον ίδιο χρόνο της αγωγής και ανταπαίτησης. Η ανταπαίτηση ως δικονομικό μέσο σκοπεί στην αποφυγή πολλαπλασιασμού των αγωγών και πρόσφορο μέσο για τη διεξοδική επίλυση των διαφορών μεταξύ των διαδίκων.

5 Διαπιστώνουμε ότι οι δικονομικοί κανόνες δεν περιορίζουν τα επίδικα θέματα που μπορεί να αποτελέσουν το αντικείμενο ανταπαίτησης, ούτε επιβάλλουν την ύπαρξη συνάφειας με τα επίδικα θέματα της αγωγής. Η Δ.21 Θ.10 αποβλέπει στην εξισορρόπηση του δικαιώματος αυτού με το δικαίωμα του ενάγοντος για απρόσκοπτη διεξαγωγή της δίκης.

10 Η ανταπαίτηση ως δικονομικό μέτρο θεσμοθετήθηκε με το Judicature Act του 1875. Όπως εξηγείται στην *Fendall v. O' Connell* [1885] T.L.R. 538, η ευχέρεια για αποκλεισμό ή διαχωρισμό της ανταπαίτησης έχει ως αντικείμενο την εξισορρόπηση του δικαιώματος για την έγερση ανταπαίτησης στο πλαίσιο της διαδικασίας που εγείρεται με την αγωγή προς το σκοπό αποκλεισμού της πιθανότητας πρό-
15 κλησης δυσχέρειας (embarrassment) στον ενάγοντα στη διεκδίκηση των δικαιωμάτων του.

Συγκεφαλαιώνοντας, η θέση του εφεσελιοντα είναι ότι το πρωτόδικο δικαστήριο παραγνώρισε:

20 (α) την ιδιότητα των εναγόντων στην *South African* (ανωτέρω),

(β) την αιτιώδη σχέση μεταξύ της αγωγής των εναγόντων και της ανταπαίτησης των εναγομένων και ότι και οι δυο πηγάζουν από το ίδιο πλέγμα εμπορικών σχέσεων, και

25 (γ) ότι το περίπλοκο των νομικών θεμάτων που εγείρει η ανταπαίτηση δεν αποτελεί αφεαυτού λόγο για τον αποκλεισμό από την εκδίκαση της συγχρόνως με την αγωγή.

30 Η εσφαλμένη καθοδήγηση του πρωτόδικου δικαστηρίου κατέστησε, σύμφωνα με τον εφεσελιοντα, την απόφαση τρωτή και υποκείμενη σε παραμερισμό.

Οι εφεσίβλητοι υπέβαλαν ότι η διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου ασκήθηκε μέσα στο σωστό δικονομικό πλαίσιο και βάσει των αρχών που διέπουν την άσκηση της δια-

κριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου βάσει της Δ.21 Θ.10. Τονίστηκε ότι η ανταπαίτηση εγείρει σημαντικά και περίπλοκα θέματα δικαιοδοσίας και ότι η συνεκδίκαση της με την αγωγή θα οδηγήσει σε μεγάλη καθυστέρηση στην εκδίκαση της αγωγής των εναγόντων. (Βλ. *Safarino Shoes Industry & Trading Co. Ltd. v. Βιομηχανίας Υποδημάτων E. Σταυρινού Ατδ.*, (1991) 1 Α.Α.Δ. 1059)). Το μη πρόσφορο της συνένωσης και η αποτίμηση της δυσχέρειας η οποία θα προκληθεί στον ενάγοντα λόγω της ανταπαίτησης, ανάγονται στη διακριτική ευχέρεια του πρωτόδικου δικαστηρίου. Περιορισμένη μόνο ευχέρεια παρέχεται στο Εφετείο να επέμβει με την άσκηση της, όπως επαναβεβαιώνουν και οι δύο πρόσφατες αποφάσεις του Εφετείου, στις οποίες έγινε αναφορά. (*In Re Pelmako Development Limited, a Company v. In Re The Companies Law*, Cap. 113 ((1991) 1 Α.Α.Δ. 246) και *Τάσου Αρέστη v. Άντρος Ηλία* (1991) 1 Α.Α.Δ. 984). Στην τελευταία απόφαση γίνονται οι εξής διαπιστώσεις:-

"Όπου η επίλυση επίδικου θέματος επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου, αποκλειστικός κριτής της άσκησης της εξουσίας είναι ο δικαστής στον οποίο εναποτίθεται η δικαιοδοσία. Η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν αναθεωρείται με γνώμονα την ορθότητα της απόφασης κατά την υποκειμενική κρίση των μελών του Εφετείου, αλλά με αντικειμενικά κριτήρια που περιορίζουν την ευχέρεια επέμβασης σε δυο μόνο περιπτώσεις:

(α) Όπου διαπιστώνεται ότι η διακριτική ευχέρεια ασκήθηκε έξω από το πλαίσιο που παρέχεται από το νόμο, όπως όταν διαπιστώνεται ότι υπεισιήλθαν στην άσκησή της εξωγενείς παράγοντες, και

(β) όπου η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας οδηγεί σε πασιφανή αδικία, όπως είναι η περίπτωση απόφασης στην οποία δε θα μπορούσε να προέλθει κανένα δικαστήριο."

Εξετάσαμε τα θέματα που εγείρονται υπό το φως των

- εισηγήσεων και της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξαν τα δυο μέρη. Συνάγεται από τις πρόνοιες της Δ.21 Θ.10 και τη νομολογία ότι η διαπίστωση λόγων που δικαιολογούν τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης επαφίεται στο πρωτό-
- 5 δικο δικαστήριο. Το κυριαρχικό στοιχείο στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου είναι το πρόσφορο της εκδίκασης της ανταπαίτησης συγχρόνως με την αγωγή και η πιθανότητα πρόκλησης δυσχέρειας στον ενάγοντα απ' αυτό το ενδεχόμενο. Παρόλο που η συνάφεια των επί-
- 10 δικων θεμάτων της ανταπαίτησης μ' εκείνα της αγωγής δεν αποτελεί προϋπόθεση για την έγερση ανταπαίτησης η πιθανότητα πρόκλησης δυσχέρειας στον ενάγοντα από τη συνεκδίκαση της ανταπαίτησης, λόγω της ασυνάφειας των επίδικων θεμάτων και ιδίως το ενδεχόμενο σημαντικής
- 15 καθυστέρησης στην εκδίκαση της αγωγής, συνιστά λόγο για τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης.

- Δε διαπιστώνουμε οποιοδήποτε σφάλμα στην προσέγγιση του πρωτόδικου δικαστηρίου ως προς τα κριτήρια που διέπουν την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας
- 20 και το πλαίσιο μέσα στο οποίο ασκείται. Η πιθανότητα καθυστέρησης στην εκδίκαση της αγωγής λόγω της ανταπαίτησης είναι μεγάλη για τους λόγους που επισημαίνονται στην πρωτόδικη απόφαση. Η εκτίμηση των επιπτώσεων της καθυστέρησης ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του πρωτόδικου δικαστηρίου. Διαπιστώνουμε ότι δεν έχει
- 25 τεκμηριωθεί λόγος που να δικαιολογεί την επέμβαση μας.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.